

SPOLUŽÁK JENDA

Rozhovor s Mgr. Renatou Špačkovou o vzniku publikace k 50. výročí oběti Jana Palacha

ČTĚTE NA STRANĚ 3

STROMOVÉ HOLKY

Příběh jedné neobvyčejné cesty na soutěž

ČTĚTE NA STRANĚ 6

Gymnázium si 50. výročí oběti Jana Palacha připomnělo literární soutěží a knihou Spolužák Jenda

V polovině ledna si gymnázium, jež nese Palachovo jméno, připomíná jeho památku. Akce letošního roku byly o poznání většího rozsahu, protože nejenom my, ale celá republika vzpomněla na 50. výročí od Palachovy oběti.

Na začátku projektu bylo vyhlášení celorepublikové literární soutěže Moje cesta za Janem, s jejímž výsledky jsme byli seznámeni 16. ledna

na mělnické radnici. Ceny si odnesl **Štěpán Chládek** ze septimy gymnázia Broumov, který psal úvahu o tom, jak pochopil, že i on má zodpovědnost nejen za sebe sama. **Anna Černá** ze 3. B našeho gymnázia psala reportáž o cestě po Janových stopách. **Darina Chaloupková** ze stejné třídy zaujala porotu svým sonetem inspirovaným Palachovým činem. Všechny tři vítězné práce byly otištěny

foto: L. Havlák

v knize Spolužák Jenda. Gymnázium také hostí výstavu Jan Palach '69, jejímž autorem je PhDr. Petr Blažek, Ph.D., jenž na vernisáži ocenil práci našich studentů. Zaujatě také hovořil o časové ose v barvě trikolóry, mapující životní pouť Jana Palacha, ve vestibulu školy.

T. Drápalová

Pieta ve Všetatech

V den výročí Palachovy smrti se zástupci naší školy vydali uctít památku Jana Palacha do jeho rodiště.

Slova se ujali Polana Bregantová, dcera sochaře Olbrama Zoubka, a historik Petr Blažek, kteří naplněnému sálu přiblížili osobu Jana Palacha a událost roku 1969. Poté už přišli na řadu studenti z kvinty a sekundy, Vojtěch Deliš, Jan Sklenář, Daniel Kulíšek, Vít Novotný, Klára Fichnová a Vojtěch Hrabánek, kteří přednesli text Spolužák Jenda, a Karolína Helemiková ze septimy, která za recitační

pomoci Matěje Hronka a klavírního doprovodu Julie Šlamborové přednesla svůj text s názvem Ta báseň. Mezi čestnými hosty události byl například kardinál Dominik Duka nebo starosta města Mělníka, Ctirad Mikeš. Celou událost natáčela Česká televize, která již po několikáté vedla rozhovor s autory publikace Spolužák Jenda, se studenty kvinty.

autor článku:
JULIE ŠLAMBOROVÁ
třída septima

Radši zemřít ve stoje než žít na kolenou

foto: N. Marková

foto: N. Marková

Už dávno jsem znala osud Jana Palacha, asi nejslavnějšího absolventa mělnického gymnázia, ale dnes se poprvé vydávám na místa, která byla pro jeho život klíčová. Jeho rodný dům, základní škola a hrob ve Všetatech.

Julie Marečková, 2. A

Uctění Palachovy památky v Karolinu a na Olšanech

foto: z archivu prof. Pořízkové

Učitelé stylově

Jak se naši učitelé oblékli při příležitosti sta let republiky

a jak poslední předvánoční den? To vše zjistíte na straně 9.

Studenti gymnázia se představují

V lednových dnech byla v Masarykově kulturním domě zahájena výstava výtvarných a fotografických prací studentů našeho gymnázia, která potrvá do 11. března. Kurátorkou výstavy je Mgr. Dagmar Raková Pražnerová. Svá díla představilo celkem 85 studentů. Hry na autory se studenti chopili okamžitě. Každý měl za úkol průběžně během roku pořizovat

foto: A. Sarnovský

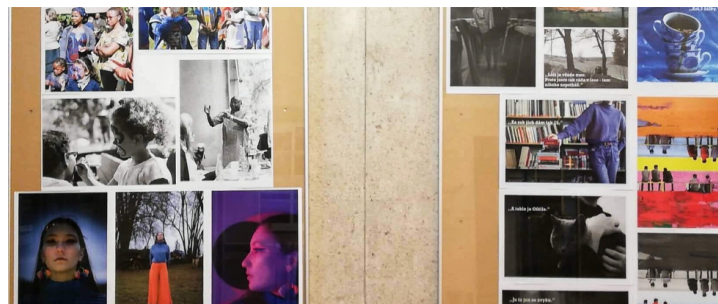

foto: Aleš Sarnovský

fotografie nebo pracovat na vlastní domácí výtvarné tvorbě. Záměrem bylo, aby si studenti zažili, jaké je uveřejnit vlastní dílo na výstavě.

autor článku:
ALEŠ SARNOVSKÝ

Výstavu Jan Palach 69 dosud zhlédlo přes 200 žáků z mělnických škol

Pomyslný Palachův týden měli možnost naši studenti zakončit setkáním s Doc. Dušanem Trančíkem, ArtD., režisérem snímku Tryzna z roku 1969, který na úvod zhlédli,

a diskutovat s Ing. Stanislavem Hamrem, s bývalým spolužákem Jana Palacha, nebo historikem PhDr. Petrem Blažkem, Ph.D., spoluautorem výstavy Jan Palach 69.

V expozici se návštěvník přesune do období konce šedesátých let a seznámí se tak s Palachovým životem, politickou situací a reakcemi našich čelních představitelů a veřejnosti na jeho čin. Panely věnují prostor i osobnosti Jana Zajíce a dalším pochodním. Možnost zhlédnout tuto výstavu využily nejen mělnické základní školy, ale i ze Mšena. V době

uzávěrky ji zhlédlo 200 návštěvníků, přičemž nejmladší chodí teprve do 5. třídy. Pro ty starší bylo připraveno také promítání krátkého filmu Ticho z roku 1969, který zprostředkovává atmosféru v republice po Palachově činu.

Podle Katky Mrázové ze 3. A je provádění pro ni velmi přínosné, potěšilo ji, že se tématem zabývali a kladli různé otázky, snad si tedy z prohlídky i něco odnesli. A co přinesla výstava našim průvodcům? Dovednost srozumitelně a poutavě předat svým vrstevníkům nové informace. Vedle Katky se lze

setkat i s dalšími: Vojtou Delišem, Janem Sklenářem, Janem Hlavsou, Janem Čemusem, Šimonem Kuchynkou a Klárou Fichnovou z kvinty.

Expozici gymnáziu zapůjčila Filosofická fakulta Univerzity Karlovy, Ústav pro studium totalitních režimů a Národní muzeum a bude ji možné zhlédnout do 22. února ve vestibulu školy.

Eva Kalinová, Lucie Pavlová, Anna Černá, třída septima

foto: Klára Fichnová

foto: Klára Fichnová

Francouzská návštěva

V rámci připomenutí 50. výročí upálení Jana Palacha k nám do školy zavítal monsieur Anthony Sitruk, francouzský autor knihy La vie brève de Jan Palach (Krátký život Jana Palacha) v doprovodu dvou zástupkyň Francouzského institutu v Praze. Všichni studenti vyššího gymnázia učící se francouzský jazyk se přednášky zúčastnili. Studentky oktávy, Miriam Diopová a Lucía Vítová, celou akci zahájily

foto: zdroj: www.gjp-me.cz

představením naší školy, krátce pohovořily o životě Jana Palacha a jeho studiu na mělnickém gymnáziu. Po nich přišli na řadu autoři knihy Spolužák Jenda a krátce svou práci představili.

Následně se už slova ujal

samotný autor, který nadšeně povyprávěl o účtě k Janu Palachovi, své knize a jeho inspiraci k jejímu napsání. Nakonec nám přečetl i krátký úryvek. Když nastal čas na dotazy, nastalo také hrobové ticho. Bylo vidět, že většina studentů se spoléhala na to, že zdatnější francouzštináři si dotaz připraví místo nich. Celou situaci zachraňovala paní profesorka Rothová svými dotazy a překlady odpovědí do češtiny. Dozvěděli jsme se například, že monsieur Sitruk navštívil Českou republiku již počtvrté a dokonce už předtím viděl i naše gymnázium,

i když pouze rychle zvenku. Dále se s námi podělil o svůj názor na současnou situaci ve Francii a dokonce vyjmenoval i pár dalších slavných českých osobností, které zná kromě Jana Palacha. Nakonec věnoval škole jeden výtisk své knihy a na oplátku si odvezl knihu Spolužák Jenda.

autor článku:
ANNA ŠIMONKOVÁ
třída septima

autor článku:
NICOL TRNKOVÁ
třída septima

Rozhovor s Mgr. Renatou Špačkovou o Spolužáku Jendovi

foto: Text: R. Špačková, grafická úprava: J. Drechslerová

Nedávno vyšla brožura s názvem Spolužák Jenda, která přibližuje život Jana Palacha očima jeho spolužáků a současníků. Vedoucí projektu Mgr. Renata Špačková nám odpověděla na pár otázek ohledně vzniku této publikace.

Vaše brožura je docela obsáhlé dílo. Jak dlouho jste na něm s žáky pracovali?

Úplný začátek všech prací na tématu publikace spadá do říjnových dnů roku 2016, kdy gymnázium navštívil poprvé (!) Jiří Palach. Krátce na to jsem dala slovo vám, studentům, abyste se vyjádřili k Janovi, k podobě jeho připomínky na naší škole i k tomu, co bychom jako škola měli dělat, pokud už nám bylo dáno to, že absolventem naší školy je jedna z nejvýznamnějších osobností českých (československých) dějin 20. století. Následně, na jaře 2017, zapojení studentů dostalo jiný charakter, stali jsme se spolupracovníky.

Co bylo pro Vás prvním impulsem pro vytvoření této brožury? Čekala jste tak velký ohlas?

Abych byla upřímná, vlastně neví, kdy vznikl úmysl vydat brožuru. Asi se jednalo o přirozený důsledek našich objevů, jedinečných zážitků. Listování korespondencí paní Palachové na libišké faře, působivé setkání s farářem Jakubem S. Trojanem, vzpomínky Jendových spolužáků, které někomu předávali poprvé...

A velký ohlas? Mediální zájem nás poněkud zaskočil. Jisté k němu přispělo vydání v roce 50. výročí Janova činu. Náš projekt však vznikl kvůli Janovi samému, měl dát názvu školy skutečný obsah.

Váš tým dohromady čítal 5 lidí. Vojtěch Deliš, Vít Novotný, Jan Sklenář, Daniel Kulíšek a vy. Měli jste nějak práci rozdělenou?

Naše práce musela být koordinovaná, rozdělená, to by ani jinak nešlo. Časově náročné

byly přepisy rozhovorů – každý z kluků měl někoho ze zpovídaných přiděleného a trávil hodiny poslechem záznamu a psaním. Já jsem navázala stylistickou a obsahovou úpravou, neboť nelze knižně vydat prostý přepis mluveného rozhovoru. Toto pro nás bylo nejnáročnější. Vše kolem spolužáků (oslovení, komunikace s nimi) jsem obstarávala především já, avšak např. část filmová je zcela studentskou záležitostí. Byla jsem pouze tím, kdo z povzdálí přihlíží.

Ve školní aule je panel na téma život Jana Palacha. Existuje nějaká spojitost mezi ním a brožurou? Navazují na sebe?

Spojitost mezi nimi je. Změnu vstupního prostoru požadovali sami studenti v již zmíněné anketě. Nám se podařilo získat řadu materiálů od různých lidí – od Janova bratra, Janových spolužáků, profesorů, sběratelů. Určili jsme obsah, výsledná grafická podoba je dílem Jarky Drechslerové. Myšlenky se zhmotnily díky sponzorskému daru.

Každý si asi umí představit, že takový projekt je velmi náročný nejen časově, ale i finančně. Jak jste řešili otázku financování, aby Váš projekt mohl vzniknout?

Vše jsme financovali sami, např. cesty, drobné dárky jako poděkování těm, kteří se nám věnovali. Kromě toho jsme dali svůj čas, zkušenosti, dovednosti. Nyní mám na mysli např. i korektury, překlady, kdy se zapojili další členové pedagogického sboru. Samotná publikace však vyšla díky městu Mělníku a Středočeskému kraji.

Brožura je velmi hezky zpracována. Kde se dá zakoupit? Popřípadě kolik peněz si potenciální zájemce má připravit?

Publikace se prodává společně s brožurou města Pocta Janu Palachovi a dalším živým pochodním v sovětském bloku, a to za 230 Kč v TIC Mělník a mělnických knihkupectvích či v knihkupectví Karolinum v Praze, v době konání výstavy Jan Palach '69 i u nás ve škole.

Co Vás osobně nejvíce zaujalo nebo překvapilo při bádání a shromažďování informací o Janu Palachovi?

Z filmů a publikací jsem věděla,

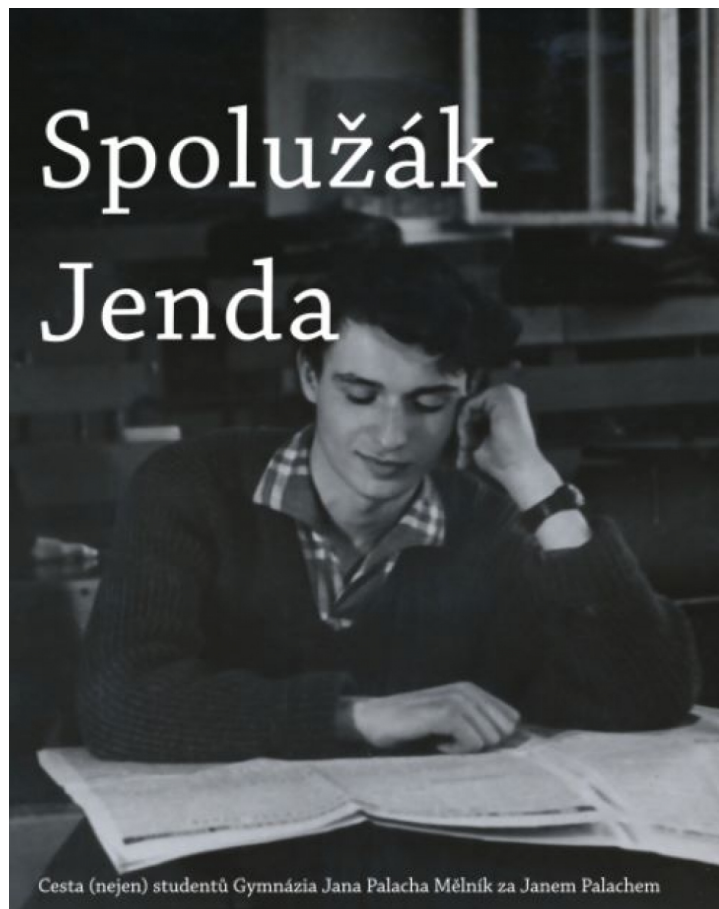

foto: zdroj: Spolužák Jenda, 2019

jaký ohlas měl Janův čin v tehdejší společnosti, jak znovu rezonoval v roce 1989 (to už z vlastní zkušenosti). Nyní jsem se opakovaně setkávala s velice intenzivním vnitřním prožitkem nejen u těch, kteří Jendu znali osobně. Pro mnohé byl 16. leden 1969 předělem v životě, Janův postoj pak vodítkem pro nelehká životní rozhodnutí. Slovy J. S. Trojan: „Co jsem udělal já pro druhé, jaké je mé srdce, za čím jdu, čemu sloužím, co je pro mne nejvyšší životní hodnotou?“

Na projekt se však mohu podívat i jinak: Překvapovali mě kluci – nápady, spolehlivost, zaujetím, schopností komunikovat atd. Nyní mě překvapují další studenti a studentky, a to při provádění žáků jiných škol výstavou Jan Palach '69.

Měla jste během vytváření někdy pocit, že se projekt nepodaří zrealizovat? Co Vás přimělo pokračovat v práci?

S tímto pocitem jsem naštěstí nemusela bojovat. Sice jsme se setkali i s nepochopením různého charakteru (daným mj.

různými pohledy na Janovu osobnost, čin). Myslím však, že odpovědí je dění v naší zemi a společnosti v lednu tohoto roku.

Tento projekt sklídl velký ohlas a úspěch. Máte v plánu nějaký podobný?

V dané chvíli o ničem tak rozsáhlém a náročném neuvažuji, obtížné se mi dařilo skloubit běžné povinnosti se vším, co projekt přinášel. Další cestu vidím v menších aktivitách.

Proč je podle Vás důležité si připomínat památku Jana Palacha?

Pro mě je Jan Palach nadějí, že se vždy najde někdo, kdo se odmítne v krajní situaci sehnout, přizpůsobit se. O těchto lidech bychom měli vědět. Jsou pro nás výzvou k nelhostejnosti, k zájmu o dění veřejné, jehož jsme součástí a které tvoříme my sami.

autor článku:
ZUZANA PROCHÁZKOVÁ
třída septima

Spolužáci o Spolužákovi

Dva roky strávené hledáním a zpovídáním převážně bývalých spolužáků či známých a hledáním všemožných dokumentů spojených s osobou Jana Palacha vyústily v 150 stránkovou publikaci s názvem Spolužák Jenda. Přinášíme rozhovor s autory: Vojtou Delišem, Janem Sklenářem, Vitem Novotným, a Danielem Kulíšekem.

Jakou jste měli v tomto projektu funkci, co obnášela a s kým jste se setkali a hovořili?

V.D.: Má role spočívala v e-mailové komunikaci, studiu odborných textů, přepisu rozhovorů a organizaci některých setkání. Konkrétně jsem oslovil tvůrce filmu Jan Palach, režiséra Robert Sedláček autora hudby Michala Rataje a kameramana Jana Šustera, dále dceru Olbrama Zoubka, Polanu Bregantovou, či režiséra dokumentu Tryzna Dušana Trančíka, kterého studenti měli možnost vidět i na gymnáziu při promítání jeho dokumentu a uvedení výstavy Jan Palach '69 v přítomnosti historika Petra Blažka.

J. S.: Moje funkce, jako ostatně u všech, spočívala převážně ve setkávání se s pamětníky a následném přepisování záznamů pořízených na setkání s nimi.

V.N.: Já osobně jsem nejvýrazněji přispěl zpracováním rozhovoru s Palachovými spolužáky ze Všetat. Zahrnovalo to přepis zvukového záznamu rozhovoru a jeho následné přepracování do článku. Účastnil jsem se i ostatních setkání s pamětníky a dalšími význačnými osobnostmi s tématem spojenými, tam jsem však pouze pomáhal s kladením dotazů.

D. K.: Má funkce v projektu byla převážně přepis rozhovorů s Janovými spolužáky a učitelem.

Jak se na tuto aktivitu dívali vaši spolužáci, rodina?

V.D.: Rodina mě samozřejmě podporovala, ale dlouhou dobu pro mě ta moje práce byl abstraktní pojem. Teprve až když viděli výsledek, pochopili, jak náročné to bylo. Velmi to ocenili a sdělili mi, že jsem jim dokázal přiblížit Jana Palacha a že díky té knize konečně došli k závěru, že patří k největším národním hrdinům. Spolužáci nás během projektu celou dobu pozorovali, neboť nám naše aktivity někdy vstoupily i do školního rozvrhu, byť minimálně. Někteří z nich se

o to i více zajímali a byli jsme velmi potěšeni, že jsme je mohli vidět v řadách hostů na mělnické radnici při prezentaci publikace Spolužák Jenda.

J.S.: Moje rodina mě v mé práci samozřejmě plně podporovala. Rodiče měli radost, že se věnuji takovéto aktivitě. Doufám, že naše snažení přinese nějaké „ovoce“ a naši vrstevníci se začnou o tuto významnou osobnost českých dějin více zajímat.

V.N.: Rodina mě v mých činnostech podporovala, nicméně občas jsem slyšel i názory, že bych svůj čas měl věnovat něčemu aktuálnějšímu než Janu Palachovi. Myslím si, že po vydání publikace se jejich názor změnil, už je všem jasné, že toto téma je svým způsobem živé a ještě dlouho bude. Ocenili rovněž mé zážitky a známosti s výjimečnými lidmi, které mi spolupráce na publikaci zprostředkovala.

D.K.: Rodina se na tuto aktivitu dívala s radostí, že jsem se rozhodl zúčastnit projektu.

Jak moc se změnil váš pohled na Jana Palacha?

V.D.: Pohled na Jana Palacha jsem si utvořil právě díky projektu Spolužák Jenda, protože naší prací byla i studie odborné literatury na toto téma. Klíčové pro mě byly i rozhovory se spolužáky ze SS i ZŠ, kteří ukázali Palacha jako kluka v našem věku. Tohle je dle mého názoru podstata celého projektu - zobrazit dědictví Jana Palacha mladým lidem. Film, který je pro teenagery dnes přitažlivější než knížky od Jiřího Lederera či Petra Blažka, v naší knižce hraje velkou roli. Doufáme, že i díky němu se jméno našeho bývalého absolventa dostane do větší povědomí.

J.S.: Prvotně jsem Jana Palacha vnímal jako úplného introverta. Člověka, co si čte v koutě knížky a nezajímá se o okolní dění, chlapce, který je neustále ve vlastních myšlenkách.

Po dokončení publikace se však můj pohled na něj změnil. Představuji si ho jako kluka, který není organizátorem nějaké legrace, zábavy nebo jiného dění, přesto se však dokáže aktivně zapojit, i když ne třeba z vlastní iniciativy. Je trochu zamklý, zamýšlený a může se zdát být až asketický, ale pod touto „slupkou“ je to normální člověk jako my všichni. Největší problém asi spočívá v tom, že lidé vždy kráčí od extrému k extrému a dělají z něj buď téměř „svatého“ člověka, nebo naopak šíleného sebevraha, tudíž je složitější

foto: zdroj: Spolužák Jenda, 2019

nalézt jeho pravé já. To je také dle mého názoru jeden z důvodů, proč se lidé o jeho čin tolik nezajímají. Pro člověka je jistě důležité, aby se mohl s jakoukoliv historickou postavou být jen trochu ztotožnit, což se v obou extrémech lidem zřejmě příliš nedaří.

V.N.: Myslím si, že si daleko lépe uvědomuji lidskou stránku Palachovy osobnosti. Dříve to byl pro mě spíš jakýsi vzdálený hrdina, vnímal jsem jen jeho čin, neviděl jsem ho jako člověka s kladnými i zápornými vlastnostmi, jako někoho, kdo žil také zcela normální sociální život jako jeho vrstevníci.

D.K.: Jana Palacha jsem se naučil vnímat jako hrdinu, který položil svůj život za pravdu a svobodu.

Změnil se váš pohled na naši školu?

V.D.: Pohled na školu jako takovou se nezměnil. Změnil se pohled na jednotlivce. Jsem velmi vděčný paní ředitelce, která jako představitelka vedení školy takto velký projekt podpořila. Největší poděkování patří naší třídní paní profesorce Renatě Špačkové, bez níž by nikdy knížka nikdy nevznikla. Jsem rád, že se po takové době mělnické gymnázium začalo hrdě hlásit k odkazu Jana Palacha, a to především zásluhou nového vedení školy. Věřím, že se studenti alespoň zamyslí nad tím činem a myšlenkou, pro kterou Jenda položil život. Není podstatné, zda s ním budou, nebo nebudou souhlasit, avšak zdali si začnou vážit svobody, která zde zatím vládne. Ti bystřejší z nich si snad všimnou i toho slovíčka „zatím“, než bude příliš pozdě. **J.S.:** Můj pohled na školu se nijak nezměnil, jen bych chtěl vyjádřit vděk paní profesorce Renatě Špačkové a paní ředitelce, že nám umožnily v rámci našeho gymnázia účastnit se takového zajímavého projektu, jenž nám poskytl nejen spoustu vědomostí v o Janu Palachovi, ale také mnoho úžasných zážitků a zkušeností, které jsou pro mě naprosto nedocenitelné. **V.N.:** Projekt mi ukázal, jak moc všeobecné je vzdělání, které naše škola nabízí. Od vyhrávání

v matematických olympiádách po publikaci Spolužák Jenda... Nicméně celková kulturní aktivita školy pro mě zrovna novinkou není.

D.K.: Můj pohled na školu se nezměnil.

Hodláte pokračovat v další podobné činnosti?

V.D.: Nemohu takto dopředu odhadovat, jakým směrem se v dalších letech vydám. Tento projekt mi však otevřel oči a dokázal mi, že se myšlenky a nápady můžou změnit v něco většího. Stačí k tomu jediná věc - pracovitost. Pokud budete dostatečně pracovitý a cílevědomý člověk a k tomu po vašem boku bude stát skvělý tým, bez kterého to nikdy nejde, tak se tato práce stává mnohem jednodušší, zajímavější a kvalitnější. Během celého projektu jsme se našťásti všichni skvěle doplňovali. Co přinese zítřek, nevím. Nebráním se nicméně žádné výzvě, která v sobě ponese dobrou myšlenku a jistý potenciál.

J.S.: Žádnou podobnou činnost zatím nijak neplánuji. Je to z toho důvodu, že jediná část Palachova života, která až doteď nebyla důkladně prozkoumána, je zahrnuta v naší publikaci. Ostatní etapy jsou již důkladně sepsány nejen českými, ale i zahraničními autory, tudíž by naše další snažení v tomto projektu postrádalo smysl. Pokud by se naskytla příležitost účastnit se podobného projektu na jiné téma, určitě bych se rád zapojil.

V.N.: V další podobné usilovné dějepisné činnosti již asi pokračovat nehodlám. Tato kniha pro mě byla příležitostí zjistit zcela jedinečné informace o tomto tématu a poskytnout je ostatním, čímž jsem si hlavně zpestřil svůj kulturní život. Myslím si, že už pro mě ale začíná čas, kdy bych měl věnovat své úsilí hlavně předmětům, které bych rád v budoucnu hlouběji studoval, tedy spíše přírodovědným oborům. Za možnost účastnit se na tvorbě publikace jsem však opravdu vděčný.

D.K.: Pokračovat v podobných aktivitách v současné době nehodlám.

Gustav Brejník a Mikuláš Misterka

Radši zemřít ve stoje než žít na kolenou

Přijde mi trochu zvláštní, že začínáme koncem. Naši první zastávkou je urnový háj na vřetatském hřbitově. Někdo mi podává svíčku a já ji pokládám na Janův pomník a cítím se značně speciálně. Všem nám začíná být pořádná zima „To je zima,“ stěžují si Lea s Davidem. Spolužačky nám přečtou o pouti Stanislava Devátého k hrobu Jana Palacha v roce 1989: „Celé Vřetaty jsou obkličeny policií a mají rozkaz zadržet mě, jakmile mě uvidí. Byli jsme jediní, kdo se k hrobu dostali!“ Uvědomuji si, že kdyby se neupálil, možná bychom nad jeho pomníkem nikdy nestáli. Jasně, že bychom tu nebyli už jen proto, že by tu asi žádný pomník nebyl, ale také bychom možná vůbec nežili v demokratickém státě bez cenzury a s možností dávat najevo svůj názor. To vše a mnohem víc se mi honí hlavou při cestě na naši další zastávku, kterou je základní škola.

Vcházíme pravděpodobně postranním vchodem a konečně se zase ocitáme v teple.

Nikdy nezapomeneme

Na nádvoří Karolina jsme svědky odhalení pamětní dlaždice, která se nachází na místě, kde v roce 1969 stála Palachova rakev v den jeho pohřbu. „Na Palachův čin jsou různé názory. Jedno je jisté, byl to výraz obětování za svobodu a demokracii. Ty budou takové, jak my k nim budeme přispívat,“ sděluje rektor Univerzity Karlovy Tomáš Zima při svém proslovu. Není však jediný, kdo má tento den co říci, a ke slovu se dostává i prorektor univerzity Jan Royt nebo studentka pedagogické fakulty. Jejich sdělení je jasné, a to hrdost, obdiv a úcta. Jako zástupci naší školy jsme mohli v dech beroucí atmosféře položit květiny, zapálit svíci a ukázat tím, že na tuto událost nezapomínáme ani v době demokracie.

V prostorách Karolina je k této příležitosti otevřená komorní výstava, která obsahuje Palachovy fotografie, osobní věci či jeho soukromou korespondenci. To však není vše, čemu je výstava věnována. Připomíná i jiné osobnosti, které se upálily kvůli politickému režimu například Jan Zajíc, Evžen Plocek, který se upálil v Jihlavě, nebo také polský

Vycházíme schody k menší výstavě, která je zasvěcena právě Janu Palachovi. Se zatajeným dechem (hlavně, abych nezamlžila sklo) si prohlížím fotky a dokumenty z Palachova života. Hlavně zde však nacházím nápis „Radši zemřít ve stoje než žít na kolenou“, který mě stále fascinuje. Po důkladné prohlídce vycházíme ven a obsazujeme místní hřiště. Sedám si na jedinou suchou houpačku a zaposlouchám se do příběhu Janova dětství. „Zájem o dějepis se táhne celým jeho krátkým životem. Zřejmě jej vyvolal jeho tatínek vyprávěním o Husovi a Žižkově, o velkých postavách české minulosti, které vnušovaly Janovu obrazotvornost a které ho podnítily k tomu, aby se o historii dovídal víc. Vůbec se domnívám, že tatínkovo vyprávění, pravděpodobně velmi prosté a možná až primitivní, sehrálo v Janově životě značnou roli. Utvářelo i jeho city, protože před ním kladlo velké vzory,“ čte Lea z vytištěných průvodců pro naši exkurzi.

úředník Ryszard Siwiec.

Další zastávkou je Filosofická fakulta, kde Jan Palach studoval. „Tuto posmrtnou masku odlil sochař Olbram Zoubek a věnoval ji studentům.“ Z této představy mi leze mráz po zádech.

Naše cesta zde ovšem nekončí a pokračujeme na Václavské náměstí, kde se nachází další výstava opět doplněná dobovými obrazy, které člověka nejen zaujmou, ale v některých případech i rozbere. Na pódiu se opět střídá jedna osobnost za druhou, aby projevila svůj obdiv. Promluvil zde i pamětník Palachova týdne v roce 1989.

Poslední zastávkou je hřbitov na Olšanech. Jakmile se nacházíme ve správné části hřbitova, Palachův hrob je již k nepřehlédnutí. Nejsme jediní, kteří sem přišli zapálit svíčku nebo položit květinu. Zakončili jsme náš projektový den, avšak naše pocity spojené s tímto výročí s námi ještě dlouho setrvají.

Radka Lukešová, 3. B

foto: ČT, Události, 16. 1. 2019

Při cestě k rodnému Palachovu domu nás více méně omylem zastihne Česká televize. Udělají rozhovory s pár spolužáky, natočí mě a Michala, jak předčítáme úryvky z Janova života. Z Palachova rodného domu mám smíšené pocity. Momentálně je to totiž jen staveniště, ale zároveň je to pořád ten dům. Zdá se to až neuvěřitelné – tak blízko a přitom tak daleko. Před padesáti lety vyšel z tohoto domu Jan Palach a vydal se

Padesát let je pro mě nekonečně dlouhá doba, ale přitom je to tak krátký čas. Co všechno se za tu dobu může změnit? Třeba bude v příštích padesáti letech všechno jinak. Třeba budeme potřebovat dalšího Jana Palacha.

Julie Marečková, 2. A

Názor

foto: D. Trančík (režisér filmu Tryzna);
foto: L. Havlák

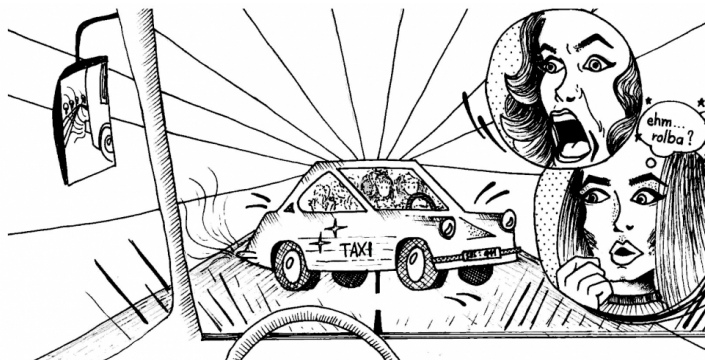
Po zhlédnutí filmu Tryzna a krátké přednášce přišel čas na dotazy. Po chvíli váhání jsem se odhodlal zeptat. Moje prostá otázka by se nemusela zdát jako nic světoborného, ale již dlouho mi její podstata seděla v hlavě a tohle byla ideální možnost, jak se z jejího pevného sevření vysvobodit. Před trojicí hostů jsem předhodil otázku, která zněla přibližně takhle: Nemyslíte si, že Čechoslováci tím, že nad Palachovou obětí v uvozovkách pouze smutnili a nedokázali nějakým zásadním způsobem jednat a postavit se nastupující normalizaci, částečně jeho velkou obět zahodili? Že nám Palach koupil tou nejvyšší cenou šanci, kterou jsme promarnili? Mé naděje na rychlou odpověď vystudovaného člověka, který je odborníkem na Jana Palacha, byla bryskně smetena ze stolu

foto: zprava: P. Blažek, S. Hamr; foto:
L. Havlák

Ing. Hamrem. Ten se na úkor docenta Trančíka a doktora Blažka jal slova a ráčil mě informovat o početních stavech Československé lidové armády. Dále o místě jeho služby na to navázala informace, že měl v té době manželku a syna a po dalších několika momentech jsem se také dozvěděl, proč že je vůbec přítomen. Okrajově totiž zmínil Palacha, jehož byl spolužák na ZŠ ve Vřetatech. Jeho spanilá krasojízda historických nepřesností a dojmů jakožto člověka, jehož politické a dobové znalosti jsou zaštitěny výhradně tím, že na základní školu chodil s člověkem, který se kvůli politické situaci upálil, byla po celkem vyčerpávající době zastavena historikem Petrem Blažkem. (pokračování na straně 7)

Dobrodružství Stromových holek

ilustrace: Klára Zelenková

Jednoho mrazivého prosincového rána se parta pěti děvčat, které si říkaly Stromové holky, pod vedením své profesorky připravovala na soutěž Příroda kolem nás: Stromy, paměť věků.

Tři z nich už stály na zastávce, zatímco další dvě byly stále v nedohlednu. „Kde sakra jsou, každou chvíli pojede autobus!“ řekla nervózní Klára. V tu chvíli začal k zastávce přijíždět onen autobus. „Co budeme dělat, paní profesorko?“ zeptala se Kristýna a tvářila se stejně zmatené jako ostatní. „Do autobusu nemá smysl nastupovat, stejně nemáme projekt,“ odpověděla na to profesorka jasně.

Skončilo to dřív, než to začalo. Plakát, s jehož přípravou strávily značnou část předchozího dne a bez něhož se nemohly zúčastnit soutěže, byl pryč. Najednou se však v dále objevily dvě ženské siluety spěchající k nim. Všem spadl kámen ze srdce. Byly kompletní. Spokojeně se všechny podívaly

na děvčata, která obtěžkána jen drobnými batůžky zvládla bleskově přiběhnout. Jejich zavazadla byla opravdu malá. Tak malá, že se do nich nemohl projekt za žádnou cenu vejít. „Holky, kde máte ten projekt?“ ptala se jich Karolina. „Ty vado, projekt, ten zůstal doma!“ zaklela Eva a všechny opět popadl záchvat paniky. „Jděte všechny do autobusu, nějak to vyřešíme,“ řekla rázně profesorka a poslala své žáčky do autobusu.

Jakmile se autobus rozjel, rozjela se i záchránná akce plakátu. Anička, v jejímž pokojičku projekt ležel, začala obvolávat svou nejbližší rodinu, jestli by jí, proboha, někdo ten plakát nepřivezl. Nakonec se to podařilo! Aniččina maminka nasedla do auta a vyjela směr Kralupy, které byly přestupní stanicí děvčat.

Když slečny vystoupily z autobusu, již na ně maminka s plakátem v ruce čekala. Venku padal sníh a svět kolem vypadal

přímo idylicky. Stromové holky poděkovaly své záchránkyni a odebraly se na autobusovou zastávku. „Na tuhle cestu nikdy nezapomenem,“ prohlásila Kristýna a nevěděla, jak velkou pravdu měla.

Celá skupina již hodnou chvíli stála na zastávce, když vtom přijel jejich autobus. Zajel do zastávky a bez počkání zase odjel. Všechny holky zíraly jako zkamenělé na odjíždějící autobus, jen paní profesorka za ním běžela, řvala a kvičela na celou ulici. Až po chvíli se rozběhl i zbytek. Bylo to nicméně nanic, jelikož autobus stejně odjel. „Běžela jsem za ním a křičela na něj, ale on jen pokrčil rameny a jel dál,“ oznamovala rozlobeně profesorka zadýchaným hlasem.

Tento problém zdánlivě neměl řešení. Další autobusy a vlaky jely za příliš dlouhou dobu a mamka Aničky byla již v Praze a nikdo se ji neodvážil znovu o něco prosit. Nakonec se však našlo východisko - taxi. Byl oříšek nějaké sehnat, ale nakonec se jim podařilo splašit dva vozy. Stromové holky se tedy rozdělily na skupinu A a skupinu B.

Cesta skupiny A probíhala celkem hladce. Až na to, že řidičova navigace byla tak nekválnitní, že nemohl najít kralupské nádraží a do cílové destinace jej musela navigovat Karolina pomocí map v telefonu, bylo vše v pořádku. Díky tomu mohly slečny jen sedět a horlivě si zapamatovávat řidičovo komplikované jméno. Vypadal totiž jako masový vrah, a tak se snažily si pachatele vepsat do paměti, kdyby nějakou z nich

znásilnil a zabil. Naštěstí se tak nějakým zázknem nestalo.

Nepříjemnější byla cesta skupiny B. Jejich řidič sice nádraží našel, ale zato nejspíš trénoval na motoristické závody a v rychlé jízdě mu nebránil ani fakt, že je na silnici kluzká vrstva sněhu. Přeš svou zběsilou rychlost bohužel přešel odbočku. Ve chvíli, kdy to zjistil, se okamžitě začal otáčet. Bohužel na to přišel zrovna v nepřehledném úseku zatáčky. A tak došlo k situaci, kdy na taxi z jedné strany troubil právem rozlobený řidič auta a z druhé strany k němu začalo kvapně přijíždět silniční policie. Auto s radlicí na odklizení sněhu. Jediný, kdo se zmohl na slovo, byla opět paní profesorka. Ta tiše podotkla: „Najíždí na nás pluh.“ To už i řidič znervózněl. Naštěstí se mu podařilo odjet dřív, než došlo ke kolizi a zbytek cesty už v klidu řídil a nechával své cestující vydýchat onu událost.

Po této cestě už se Stromové holky konečně setkaly v místě konání soutěže. Z ní už se vůbec nestresovaly, jelikož veškerý adrenalin a emoce vyčerpaly již při cestě.

Zdá se vám tento příběh jako překombinovaná fantasmagorie? Je to neuvěřitelné, ale toto se opravdu stalo cestou na soutěž skupince děvčat z PVS pod vedením profesorky Šámalové. Vysoutěžily jsme sice krásné druhé místo, tím pravým vítězstvím pro nás však byla překvapivě poklidná cesta domů a nezapomenutelný zážitek

autor článku:
KAROLINA HELEMIKOVÁ
třída septima

Střípky

Robosoutěže se účastnily dva týmy z naší školy RoboPalachRed: Jana Roubová, Daniel Mencl, Jan Čemus, a druhý tým se složení RoboPalachBlue: Vojtěch Venzara, Pavel Šrytr a Filip Krajník. Na studenty středních škol čekala soutěžní úloha Pac-Man. Oba vyslané týmy se zapojily s velkým nadšením pro věc a odcházely s 12. místem (RoboPalachBlue) a 22. místem (RoboPalachRed).

Mistrovství světa ve florbalu 2018 si nenechala ujít skupina třiceti žáků, zájímavých se o tento sport. Díky účasti naší školy ve Florbal Challenge 2018 dostali možnost navštívit zdarma osmifinálové zápasy Slovenska a Lotyšska i Dánska proti Estonsku, konané v rámci

MS na hřišti O2 arény.

Náplní výletu do Budyšína byla prohlídka krásných vánočních trhů, samotné historické části města a hlavně muzea lužické srbštiny. Účastníci zájezdu nabrali správnou vánoční atmosféru, užili si legraci po celou dobu a nabyli nové informace. Jediné, co nevyšlo, bylo počasí, ale tak už to někdy bývá.

3. B vyrazila na dvoudenní seminář o holocaustu do Terezína. Absolvovala prohlídku ghetta Terezín a přednášky o jeho historii. Ve večerních hodinách navštívili podzemní systém pevnosti. Následující den je čekala Malá pevnost, jež sloužila jako vězení pro politické vězně, poté asi

nejpůsobivější část exkurze - beseda s pamětníci Helgou Hoškovou-Weissovou, která přežila Osvětim. V posledním workshopu se studenti seznamovali s úskalími propagandy.

V lednu vyrazila prima na třetí výlet do Prahy za hudbou a historií. V Rudolfinu tentokrát na výletníky čekala Symfonie č. 5 Dmitrije Šostakoviče. Dirigovaná Marko Ivanovičem. Po obědě byla v plánu ještě prohlídka katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě.

V letošním roce se poprvé někteří studenti naší školy zúčastnili Středoškolské soutěže v kybernetické bezpečnosti. Veronika Rodrová z 3. B získala

v prvním kole 1. místo ve Středočeském kraji a Václav Güllich z 1. B vybojoval 3. místo. Ceny jim přijel předat Mgr. Pavel Cvešpr, ředitel realizace soutěže, který při této příležitosti připravil pro studenty 1. A a kvinty besedu o problematice kybernetické bezpečnosti.

Kvinta, prváci a sekunda vyrazili do Pece pod Sněžkou na lyžařský kurz, který se zvláště díky letošnímu stavu sněhu na horách povedl.

autor článku:
JIŘÍ ŠÍMA
třída septima

Divadelní okénko

KMD junior se na své první představení letošního školního roku vypravil do divadla **Rokoko za Čapkem**. V inscenaci jsme mohli se zatajeným dechem sledovat poslední chvíle jeho života, který musel na sklonku života čelit zbabělosti, malosti a nenávisti národa, jež tolik miloval a pro něj mnoho udělal. Hra je o zoufalém zápase dobrého a čestného člověka s přesilou, jež ho nakonec udolala jen o malou chvíli dřív, než se naplnily všechny katastrofy, před kterými varoval. Hra také upozorňuje na paralely se současným děním a navíc autoři hry nechávají ve vězení setkat Václava Havla s Čapkem, kteří píší dopisy svým Olgám.

foto: zdroj: Divadlo Rokoko

Rok po roku sledujeme blíží se nacistickou hrozbou, mnichovskou zradou, smrt TGM i Čapkův konec. Čím víc se blížíme začátku války, tím víc události nabírají na obrátkách. Děj navíc doprovází projekce i filmové záběry z doby 30. let 20. století. Naším nejmiladším se představení líbí, což dosvědčují i ovace vestoje.

Lednové představení **Jak jsem se ztratil** nám připomnělo nedávné vánoční svátky. Hra v divadle **V Dlouhé** nás zavedla

Trančík.

Uspokojila mě odpověď? To nedokážu říct. Možná právě proto, že jsem Čech. Neodpověděl jsem jim, nevěřel jsem se, že národ nedokáže přežít tím, že bude zlomený v srdci truchlit a oplakávat, že nesouhlasím. Nedokázal jsem jednat, stejně jako se nedokázal vzepřít nikdo v roce 1968 a po Palachovi roku 1969. Moje situace byla o tolik lehčí a stejně jsem mlčel. To mi bylo odpovědí, už jsem nemohl soudit Čechoslováky, že oni nekonali, když jsem nekonal ani já sám.

autor článku:
MATĚJ HRONEK
třída septima

Názor

pokračování ze strany 5.

Ten s patrným lehkým rozhořčením v hlase poukázal na to, že jakožto historik zde trpí a že uvede věci na pravou míru. Po krátké historické opravě vsuvce dospěl k závěru, že náš národ dokázal dostatečně konat, protože hlavní síla našich činů netkvěla v krveprolití ani v boji kameny proti tankům, ale právě v truchlení a v tom, že každý v zemi, od dělníků přes „buržoazní“ měšťany až po nejvyšší politiky, měl ve svém srdci jméno Palach, a i kdyby jen na vteřinu, dokázal pro tohle jméno truchlit a uronit slzu. K jeho výroku se přidal i Docent

Americké Vánoce, tak jak nás učili ve škole

V krbu hoří oheň, celým domem voní čerstvé sušenky a hraje tu jedno vánoční album, které posloucháme do zblbnutí pořad dokola. Ano, jsou tu Vánoce.

Poslední sobotu před Vánoci jsme v našem domě měli vánoční párty se spoustou jídla a lidí, které jsem neznala. Jako správný introvert jsem tak celých několik hodin strávila s jídlem nebo posloucháním cizích konverzací. Ještě ten večer jsme jeli na koncert Magic of Christmas, kde jsme měli příležitost slyšet všechny ty

oposluhané americké vánoční písničky, které jsme už slyšeli tolikrát předtím.

Štědrý den, není pro Američany tak důležitý jako dvacátého pátého, kdy dostávají dárky, ale ten den jsme museli do kostela. Když jsme se vrátili zpátky, já a všichni moji američtí sourozenci jsme dostali ladící pyžama (ze kterých jsme se několik nadcházejících dnů ani nepřevlékli) a koukali jsme u stromečku na vánoční filmy. Taký jsme s Christianou musely připravit punčochy a nechat na kuchyňské lince sušenky pro Santu. Ráno byly sušenky pryč, punčochy naplněné až po okraj a pod stromečkem hromada dárků na rozbalení. Tímto podávám zprávu domů, že Santa Claus opravdu existuje.

Zbytek prázdnin jsme strávili

do 60. let 20. století do Štědrého dne. Malý Pavlík Tesař se ztratil svému tatínkovi. A protože příliš nespěchal domů, procházel se vánoční Prahou. Potkal Pána s kaprem, netýkavou holčičku, co jde tatínkovi pro pivo, posledního pražského lampáře, navštívil Bilou labuť a peklo (vlastně sklad jedné hospody na Václavském náměstí), ale hlavně se seznámil s pošťákem Klementem a jeho koníkem Karličkou. Klement mu věnoval podivuhodné loutkové divadélko, ve kterém jsou loutky nejen Pavlíka samotného, ale všech, které toho dne potkal, včetně snové Andersenovy Holčičky se sirkami... Autor úpravy a režisér Jan Borna dal příběhu formu divadelní revue a doslova ji prošípkoval naživo hranými hity let šedesátých.

KMD VG se tentokrát vydal na komedii **Perfect Days** v divadle **Palace**

Fenomén Feynman

Studenti zajímaví se o fyziku uvítali cyklus přednášek, které pořádala pro veřejnost Matematicko-fyzikální fakulta Univerzity Karlovy. Jejich tématem byl Richard Feynman, nositel Nobelovy ceny a popularizátor vědy.

V první přednášce prof. Cejnara jsme se dozvěděli mnohé z Feynmanova života a o jeho účasti v projektu Manhattan. V následujících referátech několik profesorů přiblížilo publiku Feynmanův pohled na fyziku, jeho unikátní přístup k řešení problémů a jak jeho teorie změnily svět fyziky. Pan

na Václavském náměstí. Seznámili jsme se s příběhem úspěšné kadeřnice Barbs. Celý život dávala přednost své firmě a nespoutanému životu, ale až v pokročilejším věku jí došlo, že ke štěstí potřebuje mít dítě. Jenže její nejbližší přítel je homosexuál a na ostatní muže také štěstí nemá, tak co si počne? Herci se ujali svých rolí opravdu skvěle. Zejména Jan Dolanský coby homosexuál Brendan i Lenka Vlasáková v hlavní roli předvedli výkony, které nejsou k zapomnění. Humor, na němž se inscenace zakládá, obvykle postrádal skrytého významu, a tak se divák tentokrát mohl jen bezstarostně smát prvoplánovým vtipům. (autor: Vítek Novotný, kvinta)

autor článku:
TEREZA DRÁPALOVÁ-
ŠAJTAROVÁ

profesor Pavel Krtouš ve své velmi obsáhlé, ale zároveň i pro někoho, kdo se teprve začíná zajímat o složitější fyziku, srozumitelné přednášce vysvětlil principy a poznatky Feynman-Wheelerovy časově symetrické elektrodynamiky. Má nejoblíbenější přednáška však byla ta o Kvantové mechanice z pohledu Richarda Feynmana, ve které profesor Krtouš opravdu zjednodušeně popsal Feynmanovu teorii o kvantových výpočtech a zmínil i jeho „předpověď“ kvantových počítačů.

autor článku:
JAN TOMAN
třída septima

foto: K. Mocová

povětšinou doma v pyžamech, protože komu by se chtělo do té zimy venku, ale když už jsme se odhodlali vylézt, stálo to za to. Před pár dny jsem byla s Melanií, Tarou, Michaelou a Christianou na bruslích a nejenže jsem zjistila, že jsem od základky ještě nezapomněla bruslit, ale taky jsem viděla

jeden z nejhezčích západů slunce v mém životě. Škoda, že na fotkách nic není tak hezké jako v realitě.

I Nový rok jsme oslavovali doma a z gauče jsme se dívali, jak na Time Square spouštějí tu křišťálovou kouli, nebo co že to vlastně dělají. V pyžamech a s objednaným čínským jídlem na klíně jsme vítali rok 2019 a tak nějak se rozloučili s celou tou vánoční atmosférou. A co vám budu povídat, jsem docela ráda, že už v životě nebudu muset poslouchat nic od Michaela Bublé.

I'll be home for Christmas, if only in my dreams!

Klára Mocová

Studentský život aneb Zima jako v Rusku

Znáte ten pocit. Jdete do školy a venku mrzne. Jelikož jste dneska nějakým záhadným způsobem vstali včas, čekáte ještě před školou. Ve chvíli, kdy cítíte, jak vám přimrzávají špičky bot ke schodišti, vidíte přicházet zaměstnance školy s klíči v ruce. „Výborně, je 7:38, už nám jdou otevřít,“ radujete se v duchu. Vaše radost ovšem byla předčasná. Osoba, na niž jste tak toužebně čekali se zastaví a ze vnitřku budovy kouká střídavě na hodinky a do vaší zmrzlé a dychtivé tváře. Pravidla jsou pravidla... Když už je konečně 40, otevírají se vám dveře do teplé budovy.

Tato představa vám vydrží zhruba 15 vteřin. Jakmile totiž svléknete bundu, uvědomíte si krutou pravdu. V téhle škole se totiž dá najít kde co, ale teplo rozhodně ne. Zbavení iluzí si tedy sundáte zimní botky a nandáte si místo toho přezůvky. Ty sice nehřejí, ale zato jsou povolené školním řádem.

Rychle proběhnete chodby a jdete do třídy. Váš cíl je jasný – topení. Když se ho však dotknete, cítíte akorát ledový

ilustrace: Šárka Lísková

kov. Melancholicky vzpomínáte na den otevřených dveří, kdy je ve škole vždy vedro k padnutí. Chvatně si přisvojíte jednu z dek, které si spolužáci nanosili do třídy, a svou dočasnou krádež si zdůvodníte komunistickým

heslem: „Všem podle jejich potřeb.“

Zima je každodenním tématem diskuze nejen mezi žáky, ale i mezi profesory. Ty jste si rozdělili na pomyslné tři

kategorie. Ti z kategorie Zmrzlíci každou hodinu zahájí hodinu tím, že je jim zima, vymýšlejí různé figle, jak udržet v místnosti co nejvyšší teplotu, a dávají rady a tipy, co a jak si obléknout. K nim se řadí více než polovina učitelů. Další kategorií jsou Akčníci aneb učitelé, co tvrdí, že se málo hýbeme, a proto je nám zima. Snahy vysvětlit jim, že během výuky se moc hýbat nesmíme, jsou naprosto marné. Poslední kategorií jsou Zapírači. Ti naprosto odmítají existenci zimy ve škole. Snad je to tím, že mají většinu hodin ve vyhřátých učebnách nad kotelnou.

Škola končí. Jdete do školní jídelny. Jelikož tamním bočním vchodem trajdá tam a zpět pomalu celý Mělník, je tam zima přímo neúnosná. Teploměrem, který jste si přinesli do školy, naměříte 18,5 °C. S pocitem štěstí odcházíte ze školy. Venku jsou sice teploty kolem nuly, zato tam ale smíte nosit teplé boty, rukavice a čepice...

autor článku:
KAROLINA HELEMIKOVÁ
třída septima

Ze studentské rady

Nákup školních mikin výborně zvládl D. Sulek ze 2. A. Vánoční koncert se povedl, ale příští rok bude před dnem koncertu generální zkouška, aby byl doladěný zvuk. Hledají se noví zvukaři na další školní akce. Zájemci se hlásí třídním zástupcům.

Ve vedení studentské rady se budou měnit pozice zástupce VG a zapisovatele. (více M. Misterka)

Soutěž Global Teacher Prize si klade za cíl zvýšit prestiž učitelského povolání a motivovat stávající i budoucí učitele k výkonu jejich profese. Proto se hledají inspirativní učitelé základních a středních škol na území České republiky, kteří budou posuzováni podle předem daných kritérií a následně oceněni. Nominovat profesory na tuto cenu můžeme do 22. 3. 2019. Přihlášky od profesorů do 31. 3. 2019. Matěj Mareček ze sexty reprezentuje naši školu na Sněmu středoškolské unie. Škola se bude otevírat během trvání mrazů dříve. Každodenní otevírání by si vyžádalo další pedagogický dozor.

Studenti si stěžovali na ingredience použité v jídle

(houby), přestože nejsou uvedené v jídelníčku. Problémy s jídelnou hlase vedoucím jídelny p. Douděrovi. Ingredience se budou zapisovat do jídelníčku. Paní ředitelka hodnotila letošní ne vždy pozitivní přístup některých studentů k příspěvkům SRPŠ. SRPŠ je nezávislý spolek, jehož členy jsou rodiče, příp. zletilí žáci a ti do něj přispívají částkou, kterou si sami odsouhlasili. Na základě přijatých žádostí z řad pedagogů pak na svém jednání rozhodují, jak bude vybraná částka využita. Peníze pak putují do fungování školy, pomůcek, příspěvků na akce a do celé školy. Zda-li nechcete přispívat nebo máte dotazy na čerpání, obraťte se na předsedu SRPŠ, s kterým můžete částku projednat. Kontakt je na webu školy. Někteří studenti si stěžovali na nedostatek času pro sledování své třídy v průběhu nedávného školního volejbalového turnaje. Cestu vidí ve zmenšení počtu povinných přednášek z nynějších tří na dvě.

Karolína Blechová, Kristýna Šamanová

Krátce ze sportovních utkání

V předvánoční čas se ve škole konal již druhý ročník Vánočního florbalového turnaje. Celá akce byla rozdělena do dvou částí a hrálo se formou každý s každým. V osm hodin proti sobě nastoupila čtyři družstva ze tříd nižšího gymnázia, kde se na prvním místě jednoznačně umístil tým sekundy, druzí byli studenti z kvarty a třetí místo poté vybojoval tým tercie. Okolo desáté pak přišli na řadu starší. Klání nabylo na dramatickosti, a to zejména kvůli větší bojovnosti zúčastněných a faktu, že zde proti sobě stálo šest týmů. Opravdu intenzivní souboj o první místo nakonec nad družstvem sexty vyhráli studenti z oktávy a 4.A, kteří spojili své síly do jednoho týmu. Třetí pozici vybojovala kvinta. Celý turnaj probíhal v duchu fair-play a sportovního zapálení, a to jak na hřišti, tak na tribuně, kterou o přestávkách zaplnil fandící dav ostatních studentů gymnázia.

MARATON DESKOVÝCH HER

O tom, že jsou studenti ochotni zůstat ve škole i po vyučování, jsme se mohli přesvědčit díky paní profesorce Wolfové,

foto: M. Wolfová

kteří z pátku na sobotu 11. až 12. ledna uspořádala akci Maraton deskových her. Žáci gymnázia si mohli formou volného hraní zahrát deskovky jako Caverna, Brink!, To je otázka! nebo Milostný dopis. Trochu si zasportovali v tělocvičně a po nabití dni v ní i přespali. Zúčastnilo se celkem třináct studentů převážně z prvních ročníků a kvinty. Paní profesorka shledala celou akci jako velmi vydařenou. Možná se už dokonce můžeme těšit na podobnou akci na jaře.

autor článku:
DAVID JANSÁ
třída VII.

autor článku:
MARTIN STANISLAV
třída septima

autor článku:
LUDMILA ZANDLOVÁ
třída septima

Profesoři stylově

Učitelé. Dávají nám vědomosti a hodnotí naše schopnosti a dovednosti. Mají nám být příkladem. A navíc během posledních pár měsíců podnikli dvě akce, na kterých ukázali svůj styl a kreativitu.

Naše redakce vám o nich nyní poskytne krátké zprávy a některé módní outfity dokonce ohodnotí náš módní guru!

autor článku:
KAROLINA HELEMIKOVÁ
třída septima

Retro je in, naši profesori také

Při příležitosti výročí sta let od vzniku Československé republiky se někteří naši profesori oblékli ve stylu prvorepublikových učitelů. Kostým doplnili mnozí z nich i dobovou výukou. Např. ve fyzice jsme si prohlédli stoleté učební pomůcky a ve francouzštině se stálo za neposlušnost v koutě. Tuto nápaditou akci velice oceňujeme a doufáme, že něco podobného proběhne i za sto let! :D

Styl první republika, to je krása převeliká

Tento obleček patřil definitivně k nejzdařilejším. Oceňuji obzvlášť růžové fiží, které dodává celému outfitu pořádný šmrnc. Jediné, co se zde dá vytknout, jsou moderní brýle a absence toho drobného hrníčku na kávu, který by posunul celý model ještě o level výš. Tato kombinace by jistě neměla být zapomenuta a dle mého názoru by ji profesorka Pořízková měla zařadit do svého běžného šatníku.

Celková bilance 4 z 5 bodů.

Andělé ve škole

Poslední den před začátkem vánočních prázdnin nás přivítala nezvyklá sešlost. Naši vstupní aulu naplnil sbor andělských profesorů, zpívající koledy známé i neznámé. Není třeba zdůrazňovat, že byla aula plná studentů, kteří s překvapenými výrazy ve tváři pozorovali tuto podívanou.

Kdo naše učitele nezná zcela dokonale, mohl být udiven nádherně zazpívaným sólem profesorky Davidkové. Naopak talentu ostatních profesorů, kteří dělali sboru doprovod, jsme si

mohli všimnout již při hodinách a na vánočním koncertě. Kdo přišel 21. 12. do školy pozdě, prohloupil! Takže příští rok šupky dupky do školy, protože to vypadá, že se tato vánoční překvápka stávají tradicí.

autor článku:
KAROLINA HELEMIKOVÁ
třída septima

autor článku:
KAROLINA HELEMIKOVÁ
třída septima

Dobové šaty jedna báseň

Zde vidíme šatičky profesorky Šámalové, které rozhodně stojí za zmínku. I přesto, že tyto šaty podle důvěrných zdrojů dobu tatíčka Masaryka nezažily, mají toho správného ducha počátku 20. století. Snad jen na doplňky by se příště mohlo více myslet. Takový klobouček a ukazovátko do ruky – to by byla teprve jízda!

Zajímavost na závěr: Majitelkou těchto šatů není nikdo jiný než profesorčina babička, kterou mnozí z nás znají jako onu dámu ze Společenského večera GJP, která byla zpětně po desítkách let konečně ošerpována.

Celková bilance 3,5 z 5 bodů.

Matěj Hronek

Reklama

ARTHUR
GIPS
... nejen sádrokarton

Mělnické
STAVEBNINY
DŘEVOMATERIÁLY

STAVBA DŘEVO DVEŘE HOBBY

Mělnické
STAVEBNINY
DŘEVOMATERIÁLY

www.agips.cz
www.montaz-sdk.cz

PRODEJNA

STAVBA
DŘEVO
DVEŘE
PODLAHY
BARVY

**Nejlepší
stavebniny
od Springfieldu
až po Mělník!**

Mělník, Nádražní 4111 (areál Nádraží ČD)
tel. 724 560 651
obchod@agips.cz; facebook.com/arthur-gips
www.agips.cz

Naše redakce

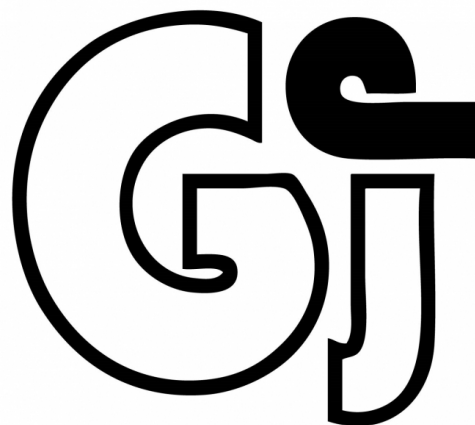

foto: Nové logo GJP Mělník vytvořila T. Klementová

Vydavatel: **Gymnázium Jana Palacha, Mělník, Pod Vrchem 3421**

Ilustrace: Šárka Lísková, Klára Zelenková

Sekce: **Mediální výchova**

Autor komiksu: Matěj Hronek

Editor: Mgr. Tereza Drápalová Šajtarová

Periodicita vydávání: čtvrtletník

Šéfredaktoři: Karolina Helemiková

Šárka Lísková

Redaktoři: třída septima

Sponzoring školního časopisu zajišťuje SRPŠ při Gymnáziu Jana Palacha, Mělník. Zvláštní poděkování panu Vladimírovi Špulákovi za financování barevného tisku.